



گرامی باد اول ماه مه. روز همبستگی بین المللی طبقه کارگر بر علیه نظام سرمایه داری !

اول ماه مه که فرا میرسد عمده ترین تضاد جهان معاصر یعنی تضاد کار و سرمایه در ابعادی جهانشمول ، بار دیگر در مصاف با یکدیگر ، خودنمایی میکند. سرمایه داران و دولتهای پاسدار آن، در مقابل طبقه کار و زحمت صف آرایی می کنند چرا که در چنین روزی صدها میلیون کارگر در سراسر جهان متحد و همبسته به میدان می آیند تا از حقوق و منافع طبقاتی خویش دفاع کرده و نفرت خویش را از نابرابریهای طبقاتی نهادینه شده در نظام جهانی سرمایه بازتاب دهند. در اول ماه می سال ۱۸۸۶ صدها هزار کارگر در شیکاگو و دیگر شهرهای آمریکا برای کاهش ساعات کار، از ده ساعت به هشت ساعت در روز به میدان آمدند و بعد از سال ۱۸۹۰ به پیشنهاد فدراسیون کارگران آمریکا و تصویب اجلاس انترناسیونال کارگری دوم این روز به عنوان روز جهانی طبقه کارگر تعیین شد - هدف ، طرح این موضوع بود که اگر کارگران از خانه و کارخانه به خیابان نیایند، سرمایه داران و قدرت سیاسی حافظ آنها ، طبقه کارگر را در بردگی نوین ، بیش از پیش استثمار خواهند نمود.

با این همه و به رقم گذشت ۱۲۸ سال از کشتار کارگران آمریکا ، هنوز نه تنها در کشورهای نظیر ایران، بلکه همچنین در بسیاری از کشورهای پیشرفته سرمایه داری نظیر آمریکا، کانادا، استرالیا، انگلیس و ... حافظان سرمایه هنوز هم تعطیلی اول ماه مه را برسمیت نشناخته و اکثرأ روز دیگری را به عنوان روز تعطیلی کارگران منظور کرده اند. از سویی دیگر در دهها کشور، سرمایه داران و دولتهای آنان در اثر مبارزات کارگران مجبور شده اند که ضمن به رسمیت شناختن اول ماه مه، در ازای تعطیلی این روز، به کارگران دستمزد نیز پرداخت کنند، ولی باید گفت برای طبقه کارگر معنای واقعی این روز صرفاً تعطیلی این روز و جشن و پایکوبی نیست.

در ایران نیز چه در دوره رژیم سرمایه داری سلطنتی و چه در دوره رژیم سرمایه داری اسلامی ، اول ماه مه نه تنها یک تابو بوده و هست ، بلکه هر نوع تلاش مستقل کارگران و تشکلهای آنها برای گرامیداشت این روز به شدت سرکوب شده و همچنان این سرکوب ادامه دارد. رژیم اسلامی در سالهای نخست حاکمیت خویش ابتدا سعی کرد همچون سایر کشورهای سرمایه داری، روز دیگری را بعنوان روز کارگر تعیین کند اما نتوانست ره به جایی ببرد و ناگزیر از پذیرش اول ماه مه به عنوان روز کارگر شد، بدون اینکه حق کارگران را برای تعطیلی این روز با دریافت دستمزد و مهمتر از آن حق کارگران را برای برگزاری مستقل این روز به رسمیت شناسد. از اینرو همه ساله ارگانهای امنیتی رژیم فقط به تشکلهای فاشیستی دست ساز خود نظیر خانه کارگر و انجمن ها و شوراهای اسلامی اجازه برگزاری میتینگ را میدهد. با این همه بسیاری از کارگران و نهادهای مستقل آنها به اشکال گوناگون و در تجمعات کوچک و بزرگ ، سعی کرده و میکنند که اراده مستقل خود را در این روز به نمایش گذارند و به همین دلیل هر ساله نهادهای امنیتی و سرکوب رژیم با تهدید کارگران پیشرو و احضار و بازداشت آنها، سعی در کنترل اوضاع دارند. طبقه کارگر

ایران دریافته که اگر متحد و یکپارچه به میدان نیاید بحران ساختاری نظام سرمایه داری ایران، فقر و فلاکت و بیکاری ناشی از آن، هرروز بیشتر از پیش دامنگیر کارگران و زحمتکشان خواهد شد. اکنون جنبش کارگری ایران به رغم پراکندگی و رنج بردن از ضعف سازماندهی و هماهنگی، تقریباً تنها جنبشی است که بطور وسیع درصحنه حضور دارد و به مقاومت خویش در برابر رژیم حاکم بویژه سیاستهای نولیبرالی دولت حسن روحانی ادامه میدهد. دولتی که در کارزار انتخابات نمایشی ریاست جمهوری، ادعای "تدبیر و امید" میکرد، در آستانه نرووز ۹۳، حتی بر خلاف قانون کار ارتجاعی خود - که تعیین میزان افزایش حداقل دستمزد را متناسب با نرخ تورم ارزیابی کرده بود - تنها ۲۵ درصد بر دستمزد کارگران در سال جدید افزود که در خوشبینانه ترین حالت ۲۰ تا ۳۰ درصد از نرخ واقعی تورم، پائینتر است. این تورم افسارگسیخته با به اجرا درآمدن مرحله دوم طرح "هدفمند سازی یارانه ها" یعنی افزایش بهای برق، بنزین، گاز و دیگر حامل های انرژی، شدت بیشتری خواهد یافت و نان بیشتری را از سفره محقر کارگران خواهد ربود. از اینرو سال ۹۳ برای پیکار طبقاتی کارگران ایران سال سرنوشت سازی بوده و در این راستاست که اهمیت تشکل مستقل و بنای اتحاد و هماهنگی در میان بخشهای مختلف طبقه کارگر ایران، ضرورتی دوچندان پیدا میکند. برای مقابله با تلاشهایی از این دست است که زندانهای رژیم سرمایه داری اسلامی مملو از کارگران مبارز و فعالین کارگری چپ و سوسیالیست اعم از زن و مرد شده است، به نحوی که رژیم از وحشت اوج گیری مجدد جنبش طبقاتی کارگران و رشد گرایش سوسیالیستی جامعه، ضمن سازمان دادن یک کمپین بزرگ علیه چپ در رسانه های خود و حتی رسانه های بورژوایی و راست وابسته به "اپوزیسیون"، بر شدت فشار بر فعالین کارگری زندانی نظیر شاهرخ زمانی، بهنام ابراهیم زاده، رضا شهابی، محمد جراحی و ... افزوده است. بر پای هر روزه چندین تجمع، اعتراض و اعتصاب در گوشه و کنار کشور، به روشنی عمق حساسیت و آگاهی طبقه کارگر را نسبت به ستم طبقاتی رفته بر آنان را، به نمایش می گذارد و چنانچه این اعتراضات به یک وحدت آگاهانه طبقاتی منجر نشده و بدیل سوسیالیستی را پیش روی خود قرار ندهد و برای سازماندهی یک انقلاب اجتماعی برای سرنگونی کلیت رژیم و نظام حاکم تلاش نکند، عملاً جز ناکامی و یا دستیابی به مطالباتی جزئی، ره به جایی نخواهد برد. از اینرو متشکل و متحد کردن جنبش مطالباتی کارگران و گره زدن آن به یک آگاهی طبقاتی معطوف به بدیل سوسیالیستی، مهمترین وظیفه کارگران پیشرو و نیروهای چپ و سوسیالیست است. با امید به پیروزی طبقه کارگر، ما روز همبستگی بین المللی کارگران را به همه کارگران جهان بویژه طبقه کارگر ایران تبریک گفته و امیدواریم اول ماه مه امسال هر چه وسیعتر در ایران و سراسر دنیا برگزار شده و به بربریت سرمایه، خاتمه دهد!

سرنگون باد رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی ایران

زنده باد اتحاد و تشکل مستقل کارگران

زنده باد آزادی . زنده باد سوسیالیسم

اتحاد چپ ایرانیان در خارج از کشور

۸ اردیبهشت ۱۳۹۳ برابر با ۲۸ آوریل ۲۰۱۴